

6. Dokonywana przez wnoszącego odwołanie wykładnia art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 wynika z:

- 1) wewnętrznej logiki rozporządzenia nr 207/2009, w szczególności okoliczności, że
 - i. art. 66 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 stanowi wyjątek w ramach rozporządzenia nr 207/2009, gdyż zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 nie są rejestrowane znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego towarów lub świadczenia usługi,
 - ii. zgodnie z art. 67 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 regulamin używania wspólnotowego znaku wspólnego składającego się z oznaczenia geograficznego musi umożliwiać *wszystkim* osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku, i w rezultacie wspólnotowy znak wspólny składający się z oznaczenia geograficznego *nigdy* nie pozwala odróżnić towarów lub usług członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw.
- 2) wykładni tego przepisu w świetle rozporządzenia nr 1151/2012 ⁽²⁾ i w świetle porozumienia TRIPS, zgodnie z którą oznaczenia geograficzne powinny cieszyć się wysokim poziomem ochrony, a przedstawienie towaru, które w sposób wprowadzający odbiorców w błąd co do *pochodzenia geograficznego* tego towaru wskazuje lub sugeruje, że towar ten pochodzi z obszaru geograficznego innego niż rzeczywiste miejsce pochodzenia, powinno być zakazane.

7. Wnoszący odwołanie jest zdania, że właściwości ustalone przez Sąd w odniesieniu do DARJEELING można także przenieść na usługi takie jak doradztwo biznesowe i usługi telekomunikacji i są one w stanie zwiększyć atrakcyjność kwestionowanego znaku towarowego w tym względzie. Ponadto wnoszący odwołanie wskazuje, że Sąd nie przedstawił w wyroku uzasadnionych powodów, dla których właściwości kojarzone ze znakiem towarowym DARJEELING nie mogłyby zostać przypisane usługom z klas 35 i 38, co samo w sobie jest naruszeniem prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 16 grudnia 2015 r. – Mohammad Zadeh Khorassani/Kathrin Pflanz**

(Sprawa C-678/15)

(2016/C 106/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Mohammad Zadeh Khorassani

Strona pozwana: Kathrin Pflanz

Pytanie prejudycjalne

Czy przyjęcie i przekazanie zlecenia, którego przedmiotem jest zarządzanie portfelem (art. 4 ust. 1 pkt 9 MiFID) ⁽¹⁾, jest usługą inwestycyjną w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 zdanie pierwsze MiFID w związku z sekcją A pkt 1 załącznika I do MiFID?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniająca dyrektywy Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).